

[Riishøj]

Vi har de indvendinger, som vi er enige med Socialdemokratiet i, og derfor er det altså ikke rigtigt at sige, at nogle bestemte er isolerede i denne sag. Men traktaten som sådan mener vi ikke kan blive bedre ved en genforhandling, og derfor stemmer vi for.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

For nu at starte i den mere alvorlige ende af debatten vil jeg gerne udtrykke regeringens tilfredshed med, at vi nu omsider med et stort flertal i Folketinget bag os kan få ratificeret afgrænsningsaftalen med DDR, for det betyder, at vi dermed får endnu en af vore udestående tvistigheder om grænsedragning til søs bragt til opbør.

Det er nu engang sådan, at de nye folkeretlige regler, som de har udviklet sig med tildeling af 200 sømils økonomiske zoner eller fiskerizoner, har betydet, at der nogle steder i verden kommer overlappende områder, som der opstår tvistigheder om, og hvor man så i ro og orden skal forhandle sig til rette om, hvordan man skal dele det omstridte område.

Vi kender jo adskillige af den slags situationer. Der er ikke noget at sige til, at et land med Danmarks geografiske placering kommer i sådan nogle stridigheder, og efter at vi nu er færdige med at trække grænser med DDR, mangler vi i Østersøen at få trukket grænser mod Polen. Det skal jeg vende tilbage til om lidt. Det ligger der nemlig væsentlig større interesser i end i den sag, vi har beskæftiget os med her.

Vi har også et par udestående problemer i Atlanterhavet. Der udestår grænsedragning mellem Grønland og Island, mellem Færøerne og Island, mellem Færøerne og Storbritannien og Irland. Og som bekendt skal den afgrænsning, der skal foretages mellem Grønland og Jan Mayen, for ved Den Internationale Domstol i Haag, hvor vi vil få en del tid til at gå med den i de næste par år.

Hvordan skal man så vurdere den aftale, der er lavet med DDR? Ja, jeg vil sige, at den er vi knageme stolte af i Udenrigsministeriet, og jeg synes, der er grund til at rose de embedsmænd, der har lavet den aftale. Det er en utrolig flot aftale, som giver os det bedst tænkelige udgangspunkt for de meget svære forhandlinger, vi nu skal i gang med med Polen.

Da det jo er et ømt område, har jeg sørget for i hele processen at holde Det Udenrigspolitiske

Nævn særdeles grundigt orienteret. Det er også mit indtryk, at de medlemmer af nævnet, der har været til stede ved de møder, hvor det er sket – det siger jeg med speciel hilsen til hr. Ole Espersen, som jeg skal vende tilbage til om lidt – har følt sig særdeles godt betjent.

Det er klart, at når man skal lave sådan en aftale, skal man give lidt hist for at få lidt pist, og dér har vi sørget for at holde nøje kontakt med fiskerne på Bornholm, sådan at vi sørgede for at varetage deres meget store interesser.

Det er rigtigt, som flere har været inde på, at nogle fiskemuligheder på den såkaldte Adler Grund har vi afleveret, men til gengæld – og det har man jo så glemt at sige, når man har kritiseret det – har vi fået nogle nye fiskerimuligheder bekræftet, som ligger i den anden ende af territoriet, fiskerimuligheder, som man ikke tidligere havde eller ikke tidligere kunne være sikker på, fiskerimuligheder, som er langt bedre end dem, man har afgivet.

I virkeligheden burde det her jo have været en sag, som stille og roligt kørte igennem Folketinget, og hvor man roste de mennesker, der havde lavet aftalen, og roste regeringen for stor åbenhed i forløbet. Men sådan er det jo som bekendt ikke gået. Det er stadig væk lidt af en gåde for mig, hvorfor det er gået anderledes, men jeg er nødt til at svare på de bemærkninger, der er kommet fra to eksilbornholmere i denne sag.

Den første eksilbornholmer er hr. Glistrup, der jo nyder godt af politisk asyl i Vestdanmark og den gæstfrihed, vi yder eksilerede mennesker. Hr. Glistrup taler varmt om de gode gamle dage, hvor en mand var en mand, der stod til søs i sin båd og fiskede dér, hvor fiskene var. Ikke al den snak om grænser og aftaler! Nej, man stod ud i sin båd og hentede fiskene, hvor de var.

Og, hr. Glistrup, på det punkt føler jeg mig lidt som en åndsfulle, men verden er jo altså ikke for fribyttere som os på det felt længere. Vi er nødt til at indordne os under, at en ond verden sværger sig sammen imod mennesker, der på den måde vil tage deres ret, hvor de synes de har den. Verden er viklet ind i et net af aftaler og grænser osv.

Hvad gør man så over for det? Ja, man kan vælge den heroiske attitude, som hr. Glistrup gør det, med fare for at virke, skal jeg være venlig og sige let patetisk, eller man kan vælge at sige: Jamen så må vi jo gå ind i det aftalesystem